



RUBBERTIJD EN CHAOS

Door mijn lange verblijf in Indonesië heb ik het geluk de diverse vliegerfeesten af te kunnen lopen. Maar nu ik enigzins inzicht in de organisatie van deze vliegerfeesten krijg, sta ik versteld van de middelen die toegepast worden om ze te organiseren. Het lijkt erop dat de Indonesiërs met minimale middelen en maximale inzet door middel van chaos wonderen verrichten.

Hoewel mijn kennis van het organiseren van vliegerfeesten nihil is, zijn er duidelijke organisatorische verschillen te kenbaar tussen Nederland en Indonesië. De Indonesiërs gebruiken veel meer mankracht om een vliegerfeest voor te bereiden en taakomschrijvingen zijn er nauwelijks. Persoonlijk organisatietalent, of het gebrek eraan, raakt dus vrijwel geheel ondergesneeuwd in de chaos van zo'n massaorganisatie. Gewend aan de strakke draaiboeken waarmee Europeanen werken, sta ik iedere keer weer verbaasd van het succes van zo'n chaos. Maar wat voor een westerling

als ik enorm frustrerend is, is de onzekerheid rond een Indonesisch vliegerfeest. Op tijd de zaken rond hebben is er nauwelijks bij... deadlines zijn vage data waarop iets eigenlijk af had moeten zijn. Drie weken voor de eigenlijke datum weten de organisatoren te melden dat het feest waarschijnlijk op de desbetreffende datum wordt gehouden, maar dat het nog niet helemaal rond is en uitnodigingen voor festivals worden drie dagen van te voren verstuurd.

Een Indonesiër schijnt hier geen moeite mee te hebben, maar wacht rustig af of het feest wel of niet doorgaat, of eventueel verzet wordt. Hij heeft zelfs een speciale term voor een dergelijke instelling: rubbertijd. Het betekent dat afspraken of data niet strak gepland zijn, zoals in Nederland, maar ergens rond die tijd zullen plaatsvinden. Na enige jaren in de tropen geleefd te hebben, kan ik met rubbertijd rekening houden, maar kan er nog steeds niet aan wennen.

De Vliegerende Hollander, Bart van Assen, Indonesië.

